

Barri de Sant Pere Màrtir

Sant Pere Màrtir és un barri popular construït al vessant del volcà Montolivet. La morfologia de la urbanització, condicionada per la topografia del terreny, i unes singulars característiques urbanístiques i arquitectòniques, l'han convertit en una de les imatges-icona de la ciutat. El barri neix com un de tants projectes coneguts com “cases barates” o “cases dels pobres” que es van construir arreu com a projectes urbanístics de posguerra. En el cas d'Olot, els nous projectes urbanístics havien de fer front tant a les demandes dels propis habitants del municipi com al nombre important d'immigrants provinents de la comarca, de Catalunya i d'Espanya, especialment d'Andalusia.

Desenllumenar és una nova manera d'il·luminar. Un lent i progressiu apagament.

Va ser projectat pels arquitectes Joaquim M. Masramon i Ignasi Bosch i construït entre els anys 1951 i 1956. Consta de tres-centes trenta-sis cases unifamiliars, enganxades per parelles, de color blanc, que segueixen l'esquema de ciutat jardí i que estan repartides pel vessant del puig. A la part alta, coronen la urbanització una plaça porxada i l'església, amb una imponent torre-campanar de la qual sobresurt el bust de Sant per Màrtir, de l'escultor Celestí Devesa.

Una acció per fer desaparèixer el que existeix, integrant-lo. Per fer del negatiu part constitutiva del positiu.

El conjunt de cases, amb una arquitectura estandaritzada i d'aspecte unitari, presenta fins a 24 diferents tipologies combinables en funció de la topografia del terreny, característica que li dona al barri la seva singularitat i que fa que el conjunt se'ns presenti sota una estranya repetició i harmonia.

Alteració de la percepció. Perturbació de l'espai.

La situació elevada del barri, la condició de mirador de la ciutat o la tipologia de ciutat-jardí amb espais verds, tant públics com privats, el converteixen en un barri especialment acollidor vertebrat entorn a l'estètica, la funcionalitat i el sentit comunitari.

Processos d'interferència i d'invisibilització. Efectes de proximitat i de distància.

Aquesta voluntat de ciutat jardí, especificada amb un estudi acurat de l'arbrat i l'enjardinament de les zones comunes, l'ús de plantes i flors diferents per zones i trams, la creació d'espais verds d'ombra, repòs i contemplació, així com les continuades promocions per afavorir la plantació de flors en els jardins particulars, podrien justificar la decisió, el 17 de novembre de l'any 1975, tres dies abans de la mort del dictador espanyol Francisco Franco, d'aprovar el nomenclàtor amb els noms d'una dotzena de flors.

Botxins apagafaroles.

Tres anys més tard, l'any 1978, el barri es va condicionar, després de més de vint anys d'una il·luminació deficitària (encara ara molts veïns recorden que pujar a Sant Pere Màrtir feia molta por amb més de 250 faroles de sodi que donen al barri la seva característica llum ataronjada, una constel·lació de llums que ressegueix els sinuosos carrers.

Un truc d'il·lusionisme.